

Червеният божуръ.

Народна приказка.

Всрѣдъ полето весело бѣбли палово поточе. Край него се аленѣятъ много-червени божури.

Нѣкога тамъ се бѣлѣли само камънаци, а до поточето стърчала усамотена бедна колибка. Малко момиченце скачало покрай поточето, събирало ситни камъчета и си играло съ тѣхъ.

Единъ день отъ планината слѣзълъ бѣлобрадъ старецъ, капналъ отъ умора. Той приседналъ край поточето и се помолилъ на момичето:

— Налѣй малко водица, момиченце, уморенъ съмъ и не мога да се държа повече на краката си.

— Ахъ, дѣдо, не виждашъ ли, че си правя кжщичка? Почакай да я свърша, па тогава!

Момичето се заиграло и забравило стареца. Той почакалъ, почакалъ и пакъ се обадилъ:

— Ти ме забрави, момиченце!

— Сега, дѣдо, сега, да свърша кжщичката си, — казало момичето и пакъ се заиграло съ бѣлитѣ камъчета.

Като свършило играта си, момичето си спомнило за стареца. Обърнало се и викнало:

— Ела сега, дѣдо, да ти дамъ водица!

Но старецътъ се билъ изгубилъ. Не се виждалъ никжде. Момичето се засрамило, цѣло почервенѣло отъ срамъ, тичало изъ полето и викало:

— Дѣдо, дѣдо! . . .

Никой се не обаждалъ. Седнало момиченцето край поточето и горчиво заплакало.

— Не помогнахъ на бедния старецъ. О, колко много ми е мъчно! Господи, скрий ме нѣкжде, никой да не ме вижда.